

АНТИВІТР2020

Я ЗНИКЛА
З НАДІЄЮ,
ЩО ВСЕ БУДЕ
ДОБРЕ...

Челакова
Орися

Я ЗНИКЛА З НАДІЄЮ, ЩО ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ...

3 березня.

Привіт! Мене звати Кая Улофссон, нещодавно мені виповнилося 17 років. І, так, я ніколи в цьому житті не цілувала хлопця. Іноді мені спадає на думку, що я помру так ніколи не поцілувавшись. Бррр, аж до дрижаків неприємно! Але я все ж таки вірю у світле майбутнє і у «хеппі енд». А знаєте, так приємно писати чорною гелевою ручкою по шорсткому паперу. У цього щоденника доволі грубі сторінки. Я ніколи не думала, що буду писати щось подібне, адже в моєму житті не відбувається нічого цікавого. Ну, крім того, що моя найкраща подруга переодягалася у хлопця всю початкову школу. Судячи з її слів, так було зручніше заводити нові знайомства, у тому числі і зі мною. А ще у шість років я відстригла собі прямий чубчик. Тоді я хотіла виглядати, як Ханна Монтана, а виглядала, як нечесана швабра, що стоїть у бабусі на горищі. А так моє життя доволі нудне і просте: ні романтичних інтриг, ні подорожей, ні гучних вечірок з друзями. Подивимось, що буде далі.

10 березня.

Це просто жах! Я ніколи не могла подумати, що таке взагалі може існувати, мій любий щоденнику! Чимало наше людство пережило епідемій і ось... знову. У нашому місті вже є перші хворі люди. Симптоми хвороби – це нестерпні головні болі, наче блискавка вдаряє у голову і людина одразу втрачає свідомість. Потім дуже сильно нудить, а потім людина починає повільно зникати. Її тіло розчиняється у повітрі, як цукор у воді і поволі зникає... Ні її тіла, ні її душі, та, хай грець йому, людини немає! Всі, хто її кохав, всі, хто її знав - не зможуть більше її побачити, всі, хто торкався неї – більш не зможуть до неї доторкнутись. Ось людина живе, ходить, говорить, а потім перетворюється в ніщо. Вона відходить в забуття... чи куди взагалі? Туди, де немає меж, туди, де спокій, чи туди, де блаженство, туди, де немає форм, матерій, туди, де не існує рівним рахунком нічого...

17 березня.

Я знепритомніла. Ну і що?! Це ж просто випадковість. Так я знаю, що випадковості не випадкові. Мама одразу ж зателефонувала до лікарні і наші «добрі» лікарі сказали, точніше налякали моїх батьків, що це перші симптоми «зникаючої» хвороби. Мене привели у лікарню. Наш сімейний лікар Франссон оглянув мене і сказав, що поки нічого підозрілого не бачить. І слава Богу, але я побачила в його погляді щось дивне. Такий погляд, наче ти дивишся романтичний фільм, вже знаючи його кінцівку – і мене, особисто, це налякало. Але я вірю, що все буде добре, адже нічого страшного ще не сталось. Жодного «зникнення» у нашому містечку немає і не буде. А чутки про те, що людина зникає – це всього лише плітки і не більше. Максимум понудить трішки і все. Наразі, в мене дуже сильно болить голова, немов там бджолиний рій, тому вимушена покинути тебе ненадовго, мій любий щоденнику! Зараз вип'ю пігулку і піду спати!

3 травня.

Як я довго тебе не розгортала, мій любий щоденнику! Я вже два тижні перебуваю у лікарні. Чому? В мене «зникаюча» хвороба. Але мені не страшно, тому що поряд моя родина та віра в те, що все буде добре. Може я здаюсь наївною дурепою, яка вірить у казки, але у житті це називається бойовий настрій. Я готова боротися з хворобою і нарешті побачити свого кота та найкращу подругу-хлопця.

7 травня.

Це черговий нудний день з моїх лікарняних хронік. Я збилась з рахунку скільки разів я передивлялась свій улюблений фільм і пропустила той момент, коли мені він здався огидним. Стерла практично всі пальці в кров, коли грала на гітарі щодня. Тут МЕГА нудно. Я хочу хутчій звідси вийти, але ця дурна «зникаюча» хвороба ще не пройшла. Хоч не прогресує – це не може не радувати. Хоч, мені і боляче писати своїми пальцями, обклеїними лейкопластиром, але я не можу упустити можливість аби не поскаржитись на лікаря Франссона. Він мене бісить до самого кісткового мозку! Як тільки він з'являється в отворі дверей – я хочу викинутися з вікна чи залізи високо на горіх, який росте за вікном моєї палати, аби він мене не дістав. Він дуже неприємний молодий чоловік: причепиться, як п'явка, хоч лягай і вмирай. Адже, я кажу, що все добре, не потрібно вимірювати температуру, а він все одно суне мені свій клятий градусник до пахви. Мама каже, що він наш сімейний лікар, а всі лікарі повинні турбуватися про своїх пацієнтів, але я думаю, що в нас з ним просто взаємна неприязнь. А ось бабуся Лінда каже, що в нас несумісність за гороскопом, тому ми не можемо ніяк заприятелитися. Я не вірю в гороскопи, але сумніваюся, що в тому є сенс. Просто він мене бісить і все!

12 травня.

Сьогодні я вперше купила обід у їдальні, так як мама забігалась на роботі і забула принести мені поїсти. Моя подруга була зайнята своїм новим бойфрендом, тато також був зайнятий на роботі. Якщо б у мого kota був телефон, я б зателефонувала йому, і він з радістю приніс би мені обід. А так як такої можливості немає, а маму я вирішила не турбувати, то прийняла важливе рішення як доросла самостійна людина: піти і купити собі обід самостійно за власні гроші. Адже коли мене позбавляють такої принади як їжа – я засмучуюсь, а я не хочу засмучуватися, тому я піду і куплю собі поїсти. Звучить це все звичайно круто, але їжа, яку я купила, виглядала зовсім не круто. Легенди про те, що в будь-якій їдальні, особливо в лікарні, їжа жахлива – виправдалися. Їжа і справді гидка. Після того до мене все ж таки прийшла моя подруга та принесла їжу від мами. Я заїла все те горе, яке було в моєму шлунку. Після гидкого м'яса схожого на підошву чобіт мого дідуса, мамині налистники з сиром були воротами до раю. У мене значно піднявся настрій. Ми з подругою до самого вечора балакали про все на світі. Це був чи не перший прекрасний вечір у цьому місті.

15 травня.

Бінго! Як ти знаєш, мій щоденнику, то нещодавно до мене приходила моя найкраща подруга! Так ось, вона теж захворіла «зникаючою» хворобою! І наразі лежить у сусідній палаті. Як я потім дізналась, то хвороба передається через потискання рук та, особливо, обійми. Лікар Франссон ще довго на мене кричав через те, що я обняла свою подругу та взагалі контактувала з нею. Аде ж до мене приходила і мама, коли приносила їжу. Я не могла навіть припустити, що хвороба передається таким чином. Певно ти думаєш, що в моїх словах простежується паніка? Ні, ти помиляєшся! Нарешті, я тут не одна! Я зі своєю найкращою подругою в пазурах хвороби. Можливо, це неправильно, але повір, я дуже хочу аби все було добре і всі видужали. Але і мені потрібна підтримка! Тим паче, що в місті ще жодного померлого!

17 травня.

Я вже другий день поспіль намагаюся потрапити до палати своєї подруги - то мене туди не пускають, то її там немає. Сьогодні я зустріла її на вулиці, вона сиділа на лавці у піжамі з довгими рукавами. Я здивувалася, адже вона ніколи не приховувала свого тіла та не носила таких «оверсайз» речей. Моя подружка завжди одягала те, що підкреслювало її гарну фігуру-грушу: обтягуючі чорні штани, вкорочені кофтинки або коротенькі платячка. Але що сталось зараз?... Я швидко підбігла до неї та вхопила за

руку, але моя долонька пройшла крізь піжаму, буцімто я схопила повітря, хоча була впевнена, що я хапала її за руку. Коли вона повернулася до мене, я побачила, що її руки немає, а інша рука напівпрозора, наче в примари. Її шкіра стала молочною та прозорішою. Вона дивилася на мене своїми запаленими очима секунд десять. А потім промовила своїми синіми сухими губами: «Краще б я тоді тобі не приносила їжу» і втекла. Моє тіло, наче обвили колючим дротом, а потім вилили на нього розпечену лаву, по моїм щоках покотилися сльози. Тоді мені хотілося зникнути зі світу, як зараз зникає моя подруга, і примусити хворобу прогресувати. Але потім я згадала про все те, що тримає мене на землі – моя родина та все ще моя подруга. Якщо я помру, то безумовно потраплю на третє коло пекла. Але я все ще жива. І моя подруга теж ще жива. Ми одужаємо. Адже я вірю, що все буде добре.

20 травня.

Перше «зникнення». Сьогодні від «зникаючої» хвороби померла перша людина. Точніше вона зникла. Я знала цю жінку. Вона була нашою сусідкою, яка завжди пригощала мене яблучними пирогами. Мамо, вибач, якщо коли-небудь ти будеш це читати! Твої пироги теж дужі смачні! Її могли врятувати, але як тільки лікарі почали підключати різні апарати для підтримки дихання, їхні руки «танули» в тілі людини, а через пару хвилин вона зникла, залишивши лише прим'яте простирадло. Хвилину назад на ліжку лежала жінка, а тепер її немає. Вона розтанула, як масло на розжареній сковорідці.

23 травня.

До речі, я зовсім забула розповідати тобі про себе. Зі мною все гаразд, я поки не привид, а звичайна людина. Сьогодні «зникло» шістнадцять осіб. Це найбільша кількість за всі дні. Моя подруга «розтанула» ще більше, але я не кажу їй про це. Насправді, я її практично не бачу. Хіба що, коли вона виходить на вечірню прогулянку.

24 травня.

Сьогодні я дуже багато малювала. Я малювала хаотичні чорні лінії. Просто вела їх на папері – виходили чудернацькі облики людей. Я знов сьогодні бачила свою подругу. Я бачу її, але не чітко. Вона як розмита біла пляма, особливо коли рухається. Сьогодні «зникло» двадцять людей. А ще лікар Франссон рідше заходить до моєї палати і менше бісить мене – це чудово.

25 травня.

Сьогодні я вперше побачила як сама зникаю. Коли я їла, то ненароком впустила ложку і вона впала прямісінько крізь мою ногу. Так, моя нога стала прозорішою. Тепер крізь ногу я можу розгледити підлогу. А ось кісток та вен там немає – це дивно. Це як дивитись через напівпрозоре скло бежевого відтінку. І мене все частіше відвідує думка про те, що я помру так і не поцілувавшись з хлопцем. А ще сьогодні до мене зайшов лікар Франссон і я зраділа, що він до мене зайшов. Спочатку я запитала про свою подругу – він нічого не відповів, замість того сунув мені градусник, і в мене з'явилося віддчуття déjà vu. Я запитала: «А що буде далі?», на що він відповів: «Все буде добре», – посміхнувся і вийшов.

26 травня.

У мене трішки тремтить рука, тому вибач за мій почерк, щоденнику. Сьогодні в мене «зникли» кінцівки пальців. Я довго лежала та дивилась на стелю і прийшла до думки, що кінцівки пальців – це неймовірно важлива частина людського тіла. Без них на гітарі не можеш грати, так як звук виходить зовсім інший – глухий. Друкувати на телефоні складно, а так не напишеш мамі, щоб вона принесла поїсти. Так швидше з голоду помреш, ніж від «зникаючої» хвороби. Та і взагалі напівпрозорий вигляд такий

собі кайф. Цікаво, а крізь мене може хтось пройти? Це ж огидно... коли хтось проходить крізь твоє тіло, особливо, коли ти дівчина! Фу! Ой, здається зараз випаде олівець з руки, точніше «крізь» руку. Отже, закінчу сьогоднішній звіт своїм життєвим кредо: все буде доб...

28 травня.

Учора мене цілий день обстежували, тому я не могла писати. Сьогодні, коли я доторкнулася до плеча матері, то не відчула її тепла... я нічого не відчула. Моя рука пройшла крізь її плече, але мама цього не побачила, і я вирішила їй про це не казати. Вона і так налякана. На обстеженні була також і моя подруга, їй кепсько. Навіть гірше, ніж мені. Я її не бачу. Хіба, коли краще придивитися, тоді ви побачите тонкий силует людського тіла. Це мовби плівка на поверхні води, тільки забарвлена в різні ненасичені кольори.

30 травня.

Моя подруга зникла. Її більше немає – замість неї пустота. Це сталося сьогодні вранці, коли я до неї зайшла аби запросити поїсти разом. Вона лежала на ліжку, крізь її тіло можна було побачити усі апарати, які підключенні до вже прозорого тіла. Я бачила як в повітрі здіймається трубка для дихання. Можна було б подумати, що це магія, але якщо підійти ближче, то бачиш прозоре людське тіло, яке нерухомо лежить. Я дивилась на подругу невідривно хвилин п'ять, а потім маска для дихання «провалилася» крізь її тіло. Я почала швидко надягати маску назад, але руки розпливались, ще більше плутались з її тілом, наче я борсалась в якійсь в'язкій димчастій рідині. Я кинулась до дверей, звала на допомогу, а коли повернула голову до ліжка, то подруги вже не було. Ліжко було пусте, а звуки апарату розривали тишу, яка повисла в палаті. Я бачила на власні очі як зникла моя подруга, як вона розчинилася у повітрі, а я не могла нічого вдіяти.

1 червня.

Лікар Франссон сказав, що батьки не зможуть мене більше відвідувати у лікарні, тому що існує загроза, що я можу їх заразити. Я погодилась з ним. Не зможу витримати ще одного «зникнення». Я не витримаю, коли побачу, що мамині очі кольору смарагду зникають у повітрі за лічені хвилини чи кумедні окуляри тата стають прозорими. Я не зможу їм допомогти! Мої руки будуть потопати у тілах батьків, до яких я вже ніколи не доторкнусь і не побачу. Не відчуваю тепла маминого тіла і не почую хриповатий голос тата. Краще наодинці, в ізоляції, ніж втрата близьких мені людей з моєї вини. Хоч лікар Франссон і каже, що «зникнення» моєї найкращої подруги, то не моя провина, я розумію це розумом, але не серцем. У мене досі в голові крутяться її слова про те, що якщо б вона не принесла мені тоді їжу, то не захворіла б і серце починає колоти, на душі стає тоскно до остраху. Я не знаю чи пробачила вона мене, чи ... «зникла» з ненавистю до мене. Тепер, щоденнику, тільки ти моя компанія на ізоляції, у цій палаті.

3 червня.

Сьогодні я лежала на траві та гралася своїми прозорими ногами. На блідо-коричневі ноги падали сонячні промені і я виглядала, як дорога лялька з мармуру. Плюс цієї хвороби в тому (так, як виявилось у хвороби можуть бути і позитивні сторони), що починаєш сприймати своє тіло інакше. Наприклад раніше воно мені взагалі не подобалась – моє тіло. Шкіра завжди була шорстка, на ній було багато висипів, хоча і зараз вони є, їх не видно. Але коли тіло почало «зникати», я зрозуміла якою я була дурепою, що не цінувала його. Сиділа на всіляких дієтах, постійно худла, тренувалась до нестями, завжди скаржилась на нього – це було жахливо. Адже потрібно цінувати і любити себе такою, яка ти є. Товстою, худою, хоч з кривими ногами – потрібно навчитися себе любити! І зараз, коли хвороба все більш прогресує, я зрозуміла це і вирішила

боротися далі! Навіть тут, лежачи на траві, в ізоляції, на самоті, я відчуваю підтримку рідних. А отже, я впевнена, що попереду тільки світле майбутнє. Все буде добре!

5 Червня.

Так, все ж таки у цієї хвороби є недоліки. Вона загальмовує твої органи чуття, п'ять відчуттів: нюх, смак, слух, зір і дотик. Я це помітила ще, коли пару днів потому лежала на траві. Я вже не відчувала її свіжого літнього запаху. А коли хотіла зняти росу з травинок, то не відчула як крапля скотилася вниз по руці. Коли я слухала музику, то вона була з якимись перебоями, Такі перебої бувають, коли я слухаю старе радіо дідуся у селі, але не можуть статися з моїми навушниками. А відсутність останніх двох відчуттів, я виявила сьогодні, коли їла та обирала, що поїсти. Коли я взяла меню в руки, то літери почали розпливатися, ніби мені в очі потрапила вода, а коли вони стали чіткіше, я зрозуміла, що вже нахилилась так, що мій кінчик носа торкнувся меню. А щодо смаку, то сьогодні я їла гостру локшину, але вона здалася мені зовсім прісною (насправді, я взагалі не відчувала смаку). Я додала перцю, потім ще, потім ще і ще. Я зупинилася тоді, коли побачила як тітонька, яка накладає їжу, витріщила на мене очі і вилила гострий соус повз тарілки. Я посміхнулася. Не знаю чому, але це виглядало мабуть дурнувато.

7 червня.

Сьогодні в мене на хвильку повністю зникли ноги і я впала зі сходів. Але добре, що поряд був лікар Франссон. Як я зрозуміла це він привів мене до палати, а ще мені підключили якийсь апарат, що все час пікає. Він мене бісить, як колись бісив лікар Франссон. До речі, лікар сказав, щоб я не напружувала м'язи ніг, адже якщо я їх напружуватиму, то падіння може повторитися. Кількість «зникнень» з кожним днем все росте і росте.

10 червня.

Мені сьогодні дуже кепсько. Лікар Франссон годував мене з ложки, як маленьку дитину. Це не могло не бісити, але мої руки починають поступово «зникати». Згодом я не зможу тримати навіть олівця. Зараз я роблю неабиякі зусилля, аби щось написати тобі, мій любий щоденнику. Я просила лікаря Франссона нічого не говорити про моє послідовне «зникнення» і прогрес хвороби батькам. Я просила передати їм, що все буде добре, поки в списку «зниклих» немає мого імені. Навіть після мого зникнення вони впраються. Вони сильні – я вірю в них.

12 червня.

Сьогодні мені підключили апарат для підтримки дихання, такий самий як був колись у моєї подруги. Але я почуваю себе добре. Як висловився лікар Франссон: «Це про всяк випадок».

14 червня.

Я стаю все більш прозорою... Крізь кожну частину свого тіла я можу побачити кімнату з різних ракурсів, ніби в окулярах віртуальної реальності. Але кісток і вен я досі не бачу. Цікаво було б побачити процес перетравлювання їжі у моєму шлунку.

15 червня.

Я вже не бачу своїх рук і ніг. Це все. Весело. Я нікуди не виходжу, бо лікар Франссон забороняє. Ніколи не могла б подумати, що свою улюблену пору року проведу лежачи на ліжку в лікарняній палаті. Адже в цей день, я повинна була лежати на золотавому піску і дивитися в далечінь, де не видно кінця моря.

16 червня.

Починає «зникати» моя шия. А ще лікар Франссон сказав, що є якісь позитивні зміни в моєму стані. Супер, хоч щось. Люди послідовно «зникають». Сьогодні зникло сорок чотири особи.

17 червня.

Вперше за всі дні я встала і подивилася на себе в дзеркало. Думала, що схудла, але насправді стала ще прозорішою. Сумно, аж за край. Надія схуднути не з'явилася.

18 червня.

Сьогодні я поплакала. Я була схожа на скло, по якому стікають каплі дощу в якійсь сумній сцені фільму, коли головний герой чи героїня їдуть у вагоні поїзду підкоряти нові вершини майбутнього. Це відстій. Повний. Я б воліла стати краще головною героїнею. Чому я плакала? Просто.

Коли я тільки її побачив, то зрозумів, що ця дівчина приречена на «зникнення». Але я не став казати це ані батькам, ані самій дівчинці. Вона просила не казати батькам, що вона скоро «зникне», але саме це твердо розуміла. Кая завжди казала, що все буде добре і що з будь-якої ситуації є вихід. Вона не просто казала це – вона в ЦЕ вірила. Ці слова закарбувалися в її житті у цій лікарні. Для мене вона завжди була особливою дівчиною з бойовим настроєм. Зайшовши до її палати, я в черговий раз перевіряв апарати, які підключені до її вже повністю прозорого тіла. Я зрозумів, що кінець вже близько. Тільки-но я збирався вийти з палати, як вона озвалася до мене своїм хрипуватим голосом. Вона сказала, що у неї є до мене останнє прохання. Я сів на край ліжка. «Поцілуй мене. Я скоро «зникну», перетворюся у ніщо. Єдине, щоб хотіла відчувати перед смертю... це як цілуються люди». Я поцілував. Я відчував її ще теплі губи, її гаряче дихання. Вона посміхнулася, по щоці стікала сльоза. Я крадькома витер сльозу. Вона сказала: «Тепер точно все буде добре, адже погано не може бути». Я посміхнувся і подивився їй в очі останній раз, потім перевів погляд на апарат. Довго дивися на нього. Повертаючи погляд до неї, я хотів підтвердити її слова, але... Кая зникла. Переді мною була пустота, а рука тягнулась у повітря. Так Кая «зникла».

Перед поцілунком, вона просила мене дописати цей щоденник до кінця, аби після неї в цьому житті залишилось щось завершене. Наприклад, цей щоденник. Лікар Франссон, 22 червня.